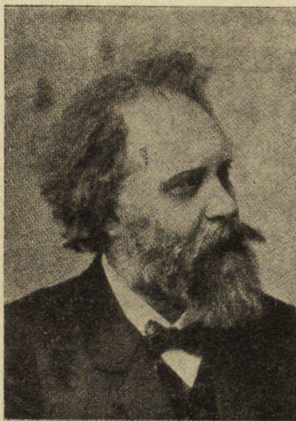

Кинцль, Вилхелмъ — Kienzl, Wilhelm — значителен композитъ и музикален писателъ, род. 17 ян. 1857 въ Вайценкирхенъ (Горна Австрия), училъ при Игнац Уль, Мортие дьо Фонтенъ и В. Реми, и

Вилхелмъ Кинцль

въ университетитъ на Виена, Грацъ и Лайпцигъ; капелмайсторъ въ Амстердамъ, Крефелдъ, Грацъ, Хамбургъ и Мюнхенъ (операта), следъ това живѣе въ Грацъ, а отъ 1917 — въ Виена. Въ първата си опера — „Урвази“, К. се явява типичен Вагнеровъ подражателъ — до като въ „Евангелиманъ“ той се домогва до създаване на истинска народна опера — една ярка картина на нѣмския селски животъ. Това творение, издържано напълно въ стилъ, и съ известна самобитност въ музикалнитъ хрумвания, имаще голѣмъ успѣхъ, направи името на автора си известно — не само въ Нѣмско, но и въ чужбина. Творби: Вариации Septuaginta и нѣколко опуса пиеси — за оркестъръ, едно трио, 2 струнни квартета, хорови пѣсни съ оркестъръ, клавирни пиеси и много пѣсни. Опери: „Урвази“, „Хайлмаръ — глупецътъ“, „Евангелскиятъ човѣкъ“, „Донъ Кихотъ“ (характерна комедия), „За-

ветътъ“ (1916) — (музикална комедия), „Кравешко хоро“ (революционна опера), „Въ робство на Рупрехтовата работилница“, (приказна опера) „Хасанъ мечтателътъ“ (1925), „Санктисимумъ“ (едноактна игра), а сжщо и „Химнъ на австрийския съюзъ“. Писалъ: „Рихардъ Вагнеръ“, „Изъ изкуството и живота“ „На концертъ“, „Спомени“, „Разсжждения и спомени“, „Музикалната декламация“ — (дисертация).

Кинъ — име на единъ старъ струиенъ инструментъ у китайцитъ, приличенъ на цитрата — съ 3 до 25 струни (копринени).

Кирие елейсонъ, гр. *Kύριε ἑλεῖσον* = възивъ, молба — (Господи помилуй), въведена въ литургията на християнската църква. Формата на К. е. въ католическата църква е установена отъ папа Григорий велики, и раздѣлена на 3 части. Първата и третата се състоятъ отъ три повтаряния на К.е., а втората отъ три повторения на „Христе елейсонъ“. К. е. е първата отъ петѣтъ части на католическата литургия, и се пѣе веднага следъ Интроита. Тритѣ части на К. е. иматъ контрастиращъ характеръ — въ мелодия и хармония. Старитъ майстори сж писали обичайно първата часть на К. е. въ контрапунктиченъ стилъ — докато втората („Христе“) е била въ форма на дуетъ. До XVIII в. К. е. се запазва и въ лютеранската църква — въ творбитъ на Щуцъ и Бахъ.

Кирибергеръ, Йоханъ Филипъ — Kirnberger, Johann Philip — бележитъ музикаленъ теоретикъ и контрапунктикъ, род. 24 апр. 1721 въ Залфелдъ (Тюрингия), умр. 27 юли 1783 въ Берлинъ, ученикъ на концертмайсторъ Вайль въ Зондерхаузенъ — по цигулка, на Герберъ — (баща — известенъ лексикографъ) по органъ, както и на Йох. Себ. Бахъ, по органъ и композиция. Живѣлъ 10 години въ Полша, като учителъ на видни благородници, 1751 отива въ Дрезденъ, дето продължава да учи цигулка; отъ тамъ се отзовава въ Берлинъ, като цигуларъ въ капелата на Фридриха велики, а 1758 бива назначенъ за капелмайсторъ на принцеса Амалия, която длъжностъ заема до смъртъта си. Писателски и теоре-